

EROL
HIZARCI

KIZ
Bahası
ve
Kedi

DESTEK YAYINLARI: 1119
EDEBİYAT: 328

EROL HIZARCI / KIZ BABASI VE KEDİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Haziran 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-601-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

EROL
HIZARCI

KIZ
Babası
ve
Kedi

ÖNSÖZ

Dikkat! Mucize var!

Bir akşam, süpermarketin son müşterisi olarak kasaya giderken, bir sepette duran üç solgun sümbülü aldım. Halleri perişandı, belki sabah çöpe atılacaklardı.

Kasiyer “Ağabey, neden para veriyorsun bunlara? Açmaz ki artık bunlar” dedi.

“Biri bile açsa yeter” dedim. “Bunlar çiçek, öleceklerse toprakta ölsünler.”

Eşim, kızım ve ben paylaştık çiçekleri. Birlikte toprağa ektik, suladık. Üç sümbül de açtı. Sevgimize, ilgimize karşılık verdiler. Kızımın mor sümbülü her yıl yeniden açtı. Bir kez açar derler. Sonrakiler mucizeydi.

Bu yıl da, kırmızı bir bitkiyi severek aldım. Gece lambasının yanına koydum. Güzel bir süs oldu. Fakat yaprakları birer birer soldu. Meğer haftada bir kez sulanmalı, on iki saatten fazla ışık almamalıymış. Ben gece lambasının yanına koyarak bitkinin canına okumuşum. Neyse ki, yerini değiştirtince kendine geldi, tomurcuklar açıldı.

Bin bir çeşit çiçek var. Farkının nedeni tohumda saklı, açılması ise çevresel koşullara bağlı. Çocuklarımız da böyle. Kızımız için taşındık, semt değiştirdik. Bir anaokuluna gönderdik, ama hevesi çabuk kaçtı. “Yetsin artık okula gittiğim” dedi. Sınıftaki etkinlik fotoğraflarında hep kıyıda, hep üzgün. Ait hissetmiyor. Hemen okuldan aldık ve yeniden okula gitmek istemesini bekledik. Başka bir okula gönderdik. Şimdi arkadaşlarıyla mutlu, okulunu seviyor. Evde dans ediyor, şarkı söylüyoruz. Birlikte hayal kuruyor, oyun oynuyoruz. Kızım açıldıkça, onu tanıyor ve anlıyorum.

Kadını bir anne yapan doğa, erkeği baba yapan ise uygarlık. Annenin çilesini baba emekle dengelerse çocuk sağlıklı yetişiyor. Her çocuk bir armağandır. Karşılıksız verilir ve olduğu gibi kabul etmek gerekir. Bebeğimizin elleri ayakları uyurken bile hiç durmuyordu. Sanki yüzüyor, sanki bisiklete biniyordu. Acaba dünyaya geldiğinin farkına varamadı mı, kendisini hâlâ anne karnında mı sanıyor diyordum. Ele avuca sığmayan bir çocuk oldu. Çeşitli tanılar kondu, fos çıktı hepsi. Kızımız büyüdükçe anladık ki, asıl hayal gücü hiç durmuyor. Kendi dünyasında bir hayatı var ve iki hayatı her an harmanlayarak, meleklerle bağıni koruyarak yaşıyor.

Bu kitabın macerası on yıl önce eşim Melisa “Yazsana ustan için bir kedi hikâyesi” deyince başladı. Yazmaya başlar başlamaz bir kedi girdi hayatımıza, hemen iki oldu, sonra üç oldu ve bizim için kedisiz bir hayat düşünülemez oldu. Bu arada hikâyeyi yazdım, olmadı. Bekletip bir daha yazdım. Bu kez oldu ama tam olmadı, içime sinmeyen bir şey vardı. Yıllarca bekledi, kız babası olunca, neyin eksik olduğunu anladım. Hikâyeyi anlatan bir çocuktan ama macerayı bir çocuk gibi yaşamıyordu. Hayal dünyasını hiç katmayan bir çocuk anlatıcı kullanmıştım, çocuk ruhlu

bir erişkin gibiydi. Ayrıca, bir kedi hikâyesi anlatmaktan başka gayesi yoktu. Gamsız bir hikâyeydi.

Bu kez yalnızca dünyaya kızımın gözünden bakmak, bir serüveni onun yerine yaşamak için yazmaya niyet ettim. Kendimi onun yerine koydum. Okuyacağınız sevimli hikâyeye, doksanların başında gerçekten yaşandı. Kaybolup gitsin istemedim. Doğuştan farklı bir kızın, dünyada var olmak için ne kadar çok çaba harcaması gerektiğini yazdıkça öğrendim. Dünyaya yalnızca var olmak için geldiğimizi anladım. Bazen içim uçarak, bazen kalbim kesilerek yazdım. İnsanın en gelişkin yetisi uyum, buna karşın uyum sağlamak insanı her yaşta zorlar. Pes edenler ne yazık ki yolda kalır. Solmaya yüz tutar.

Çocuklarımız bize uyum sağlamak için çırpınıyor. Biz de çocuklarımızla uyum sağlamak için eşdeğer özveriyi göstermeliyiz ki, her yıl yeniden açan bir mucizeye tanık olalım. Dilerim, size kılavuz olur.

Bu konuda bize kılavuzluk eden Fidol Okulları çalışanlarına, içten teşekkürlerimizi sunmayı borç bilirim. Öğrencilerinin hasta olduğunu öğrendikleri tatil gününde, evimize gönderdikleri çiçek kalbimizde her yıl yeniden açacak.

Erol Hızarcı, 2019

Bilge Karasu'nun anısına...

Her yol ilk adımla, kedi manyaklığı “Pisi pisi!” diyerek başlar. Yürek kadar yol, kedi kadar manyak vardır. Her çocuğa “Büyüyünce ne olmak istiyorsun?” diye sorarlar. Ben seve seve kedi manyağı oldum. Hiç pişman değilim. Örneği görülmemiştir.

Babamı da manyak ettim. Ben kız çocuğuyum. Dünyaya biraz da bunun için geldim. Yeni yeni anladım bunu ama ta o zamandan biliyordum meğer. Kısa bir yaz tatili macerası hiç unutmayacağım anılarımın başında geliyor.

Gel de yazma!

Şimdi kedi zamanı

Bir kedin varsa, hayat var demek. Yoksa da, bulunur. Zaten tam mevsimiydi. Yaz gelmişti sonunda. Sokaklar yavru kedi kaynıyordu. Ben de yavru kedi istiyordum, çünkü ben de biraz yavru sayılırım. Anaokulunu süper bitirdim. Abla olacağım ve bunu sık sık başıma kakacaklar. Sen abla oldun artık, böyle yapmamalısın Elfin diyecekler. Bunu ancak bir kedi telafi edebilir. Yoksa bana yazık olacak.

Ben tek çocuğum. Bana kardeş istemiyorlar. Ben istiyorum tabii. Ama eve bir kedi gelirse, çok ısrar etmem. Babaannem evde kedi beslenmez diyor. Babam kedileri sevmiyor. Annemi bazen yokluyorum bu konuda. Hemen sorumluluk diyor, bir yere giderken onu kime bırakırız falan filan. Zaten ben de o yüzden yavru kedi istiyorum. Minicik olsun, ben onu cebimde bile taşıyım. Ele avuca sığmaz, yerinde durmaz diyorlar. Ben de onu uslu durması gerektiğinde bir güzel kundaklarım. Bir çözüm bulunur yani. O kadar da zor değil bir kediye bakmak. Zaten biz ailecek çok gezmeyiz. Yazdan yaza Bodrum'a gidiyoruz, o kadar. Başka yerde ailecek hiç uzun kalmayız. Çünkü mutlaka bir sorun çıkar. Ya babamın işi çıkar, dönmek zorunda kalır, mecbur peşine düşeriz. Ya babaannemin tansiyonu yükselir, çünkü evini özler. Ya da benim

canım çok sıkılır birden, sonra hasta olurum. Ben sıkılınca hemen hasta oluyorum, yani hassas çocuğum. Öyle söylüyorlar benim için, hassas çocuk diyorlar.

Hiç de bile!

Bir kedim olsun, canım hiç sıkılmaz. Onunla maceradan maceraya koşarım, ikimiz de süper kahraman oluruz. Süper kahramanlar hiç sıkılmaz, hiç hasta olmaz.

Bazen süper kahramana dönüşmeliyim. Çünkü savaştacak çok hayalet var çevremde. Acil bir durum olduğunda hemen süper kahramana dönüşmem gerekir, yoksa hasta olurum, ehe ehe öksürürüm, ateşim çıkar, iştahım kesilir, yatağa düşerim, bana yazık olur, onlar da benim için üzülürler. Ben kimseyi üzmem istemiyorum, hasta olmak istemiyorum, sadece yavru kedi istiyorum.

Güzel güzel söyledim, olmadı. Yalancılıktan ağladım, olmadı. Okuldaki bütün çocukların bir kedisi var dedim, yutmadılar. Ben de bütün sihir güçlerimi kullanmaya karar verdim. İlkokula giden bir abla olmadan önce bir kedi bulmalıyım.

Yani acil bir durum var. Şimdi kedi zamanı.

Haydi kız çocuğu! İşbaşına!

Bir kedi miyavlıyordu. Hem de yavru kedi.

Al beni diyordu. Gel kurtar beni Elfin. Başkası kurtaramaz beni.

Mutlaka bir hayalet musallat olmuştu başına. Onu kurtarmaydım. Benden başkası sesini işitemez, işitse bile onu anlayamazdı. Bu görev tabii ki benimdi. Macera beni çağırıyordu. Bir süper kahramana dönüşmeliydim.

Tabii, önce evden çıkmak gerek. Habersiz çıkamazdım.

Bip!

Düğmeye bastım. En masum torun halimi devreye soktum.

Babaannem namazı bitirmiş, tespih çekiyordu. Mır mır mırıldanıyordu mutlu bir kedi gibi. Tam vaktiydi.

“Babaanne, az kenara kaysana. Yanına oturmak istiyorum.”

“Gel” dedi fısıldayarak. Hoşuna gitti.

Kenara kaydı, seccadeye sığıştık yan yana. Böyle oturunca bilerim acıyordu, uzatmadan işi bitirmeliydim.

“Allah’la mı konuşuyorsun?”

Başını belli belirsiz salladı. Evet demedi ama hayır da diyemedi.

“Sizin sohbetiniz bitince ben de konuşabilir miyim?”

Yine başını salladı aynı şekilde. Konuşmak istemediğini biliyordum, namaz kılarken, esma çekerken konuşmazdı. Çenesini tutmayı biliyordu yani!

“Lafınız çok mu?”

İşte felaketi haber veren söz! Huzur vermeyeceğim. Babaa-nem mecburen konuştu. Beni acilen başından savmak ya da susturmak isteyecekti.

“Ne diyeceksin?”

“Kedi istiyorum babaanne.”

“Tamam, seni duydu kuzum. Şimdi sus biraz.”

“Sen istemiyor musun?”

“Hayır istemiyorum.”

“Neden? Kedi de Allah’ın kulu değil mi?”

İçine korku salmıştım. Günaha girmekten korkmazdı aslında, bela okurdu mesela. Günah mı değil mi, bilemezse fena korkardı.

Aklı gidikti. İsteddiği zaman getirirdi. Misafir geldiğinde ortaya çıkarılan porselen takımları gibi, aklını da saklı tutar, muhafaza eder, gerektiği zaman devreye sokardı.

“Çok sorma” dedi.

“Tamam” dedim.

Uslu uslu oturdum yanında. Sesimi çıkarmadan melek kanatlarımı çıkardım. Süper masum torun oldum. Başımı ona yasladım, sesimi ayarladım.

“Sen Eskimoları biliyor musun?”

“Hayır. Bilmiyorum.”

“Kutupta yaşıyorlar. Yanlarına gidelim mi?”

“Olmaz.”

“Neden?”

“Çok uzak. Çok soğuk.”

“Peki sokağa çıkabilir miyim? Hiç uzaklaşmam.”

“Olmaz, baban gelecek.”

“Bahçede oynarım... Babam gelene kadar.”

“Uslu oynayacak mısın?”

Aha! Oldu bu iş. Kutup işe yaradı. Önce uzağı göster, sonra yakına razı et. Yaşasın süper masum torun! İçim uçuyor. Ama kendimi az biraz tutmalıyım.

“Evet... Uslu oynayacağım.”

“Peki... Bahçeden çıkma. Balkondan bakacağım.”

Lafın sonuna kadar tutamadım kendimi. Pır! Kapıdan fırladım. Akli karışmıştı. En baştan alacaktı esmayı. En az on dakikam vardı balkona çıkmasına.

Bekle beni yavru kedi. Seni kurtarmaya geliyorum. Süper masum torun görevini başardı. Şimdi ejderhaya dönüşmeliyim.

Ayakkabılarımı çabucak giydim. Çıkmadan aynaya baktım. Gözlerim kırmızıydı. Kedi gözü bazen fotoğraflarda kıpkırmızı çıkar. Öyle kırmızı! Ayakkabılarımla takım. Zaten kemerim de kırmızı. Kedi beni sevecek.

Kıyamam ben ona. Sesi incecik.

– *İmdat. Hayalet peşimde. Kurtar beni Elfin.*

– *Geliyorum kedicik. Ejderha kanatlarımı açtım bile.*

Kollarımı açtım, koşarak indim merdivenlerden.

Yani uçarak...

Bahçede yavru kediyle macera başlıyor

Süper ejderha kanatlarımla bahçeye kondum. Kulaklarımı dört açıp sesini dinledim. Sesin geldiği yöne yürüdüm.

“Pisi pisi pisi pisi...”

Ben seslendikçe karşılık veriyordu.

– *Çabuk ol Elfin. Hayalet beni sıkıştırdı. Elinden kurtulamıyorum.*

– *Geliyorum yavru kedi. Seni kurtaracağım.*

Çalılıarın altındaydı. Beni görünce sustu. Kuyruğunu fiyonk yaptı. Kamburunu çıkarıp, ince tüylerini kabarttı.

“Aferin, kirpiye dönüş. Hayalet seni tutamasın. Eli acısın.”

“Tısss!...”

Bana kışlayarak geri geri adım attı, çalılıarın içine saklandı.

– *İmdat! Hayalet beni çekiyor.*

– *Gördüm. Merak etme. Hayalet seni kaçıramaz.*

Ben de çalılıarın arasına girdim. Emekleyerek yanına gittim.

“Pisi pisi pisi pisi...”

Korkmana gerek yok artık, seni kurtarmaya geldim. Patini bana uzat.

Süt cırmıklarını çıkardı, bana kılıyarak patisini salladı. Hayalet onun içine virüs sokmuştu. Beni düşman sanıyordu. Önce ateş sihri yaparak onu virüsten kurtarmalıydım. Sonra hayaleti yakacaktım bir güzel. Fakat virüsü temizlemeden hayaleti öldürürsem, kediyi kurtaramazdım. Ömür boyu kendini kirpi, beni düşman sanarak yaşayacaktı. Lanetli bir yavru kedi olacaktı ve bunu hiç hak etmiyordu.

“Ateş sihri!”

Ben bağırınca birden kaçıp gitti.

Tamam işte, sihir işe yaradı, virüs temizlendi ve yeniden kedi oldu. Fakat hayalet kaçırmıştı onu. Gözden kaybetmemeliyim. Yoksa hayalet onu perili köşke götürebilir. Kediyi de hayalete dönüştürebilir.

Bizim apartmanın yanında eski bir köşk vardı. Yıllardır boş duruyordu. Perili köşk diyorduk. Aslında korkunç hayaletler ele geçirmişti o köşkü. Perileri kaçırmıştı. Kedileri içine hapsediyor ve zavallıları hayaletle dönüştürmeden bırakmıyorlardı. Hiç kimse perili köşke girmeye cesaret edemiyordu. Köşk geceleri uğulduyor, ahşapları çıtırdıyordu. Yani uğursuz hayaletler çıtır çıtır konuşuyordu aralarında.

“Hayalet, bırak onu. Yoksa seni yakarım. Ben süper ejderha. Bana karşı koyamazsın. Kediyi elinden kurtaracağım.”

“Hah hah hah hah! Kurtaramazsın.”

“Sakin onu perili köşke götürme.”

“Hah hah hah hah! Götüreceğim. Onu hapsedeceğim. Sonra da hayaletle dönüştüreceğim. Bana engel olamazsın.”

“Öyle mi? Görürsün sen!”

“Hiçbir şey yapamazsın. Senden korkmuyorum ejderha!”

“Öyle de bir korkarsın ki... Kaçacak delik arayacaksın sen!”

Bir ejderha çılgılığı attım. Savaş çılgılığıydı bu. Hayalet o kadar korktu ki, elinden kaçırırverdi yavru kediyi. Tutsaklıktan kurtulan yavru kedi koşarak ağaca çıktı. Dala sindi. Bütün dikkatini bana vermiş, gözlerini gözlerime dikmişti.

Şimdi hayaletin canına okuyabilirdim.

“Volkan patlasın.”

Ağzımı kocaman açtım. Hayaletle doğru ateş topları püskürttüm. Yanarak perili köşke kaçtı gitti uçarak.

“Kurtuldun kedicik. Korkma geçti. Hayalet kaçtı gitti.”

Maceranın etkisinden kurtulamamıştı. Hâlâ korkuyordu. Ağaçtan kendi inemezdi. Yardım etmeliydim ona.

“Pisi pisi pisi pisi... Gel pisi pisi pisi pisi...”

– *Gelemem Elfin. Aşağı inersenm hayalet beni tekrar yakalar.*

– *Korkma, ben seni koruyorum. Hayalet, perili köşke kaçtı. Ben varken geri gelemem.*

– *Ya gelirse?*

– *Lütfen bana inan. Ben süper kahramanım. Biz kedilere yalan söylemeyiz.*

– *Annene babana yalan söylüyorsun. Babaannene de söylüyorsun.*

– *Onlar sayılmaz. Çünkü o Elfin. Ben şimdi süper kahramanım. Ayrıca Elfin kedilere bir kere bile yalan söylemez. Bana güvenebilirsiniz. Ben seni korurum. Elfin de sana çok iyi arkadaş olur. Bizimle yaşamak ister misin?*

– *Evet çok isterim.*

– *Harika. Gel o zaman. Birlikte çok eğleneceğiz. Hep böyle mace-
ra yaşayacağız. Sen de bir süper kahraman olacaksın.*

– Gerçekten mi?

– Evet. Elfin yavru kedileri süper kahramana dönüştürebiliyor.

– Yaşasın. Ben de süper yavru kedi olacağım.

İnce uzun bir dal arandım gözlerimle. Birkaç adım ötemde vardı bir tane. Dalı yerden aldım ve yavru kedinin ağaçtan inmesi için yardım ettim.

– Şimdi sihirli değneğimi uzatıyorum. Bir merdivene dönüşecek. Sen de merdivenden güvenle inebilirsin.

– Sahi mi? Çok teşekkür ederim.

– Rica ederim kedicik.